Лиш на рідній землі ти напишеш ту книгу, де кожен
відшукає імено своє, а навпроти — і суд над іменом.

Лиш на рідній землі вищим світлом наповняться очі твої, —
ти неси їх, як воїн останній — останнє знамено.

Земле, книго моя, проминуло усе — безпечальність, високії думи,
де ж я був, скільки часу я стлумив?

Земле, я повернувся, чи стерпиш?
Найколючішим терном вколи моє серце натруджене.

Найсмиреннішим зерном колись проросте оця кров
між розбуджених.